

[Erling Dinesen.]

virksomhederne, i erhvervslivet? Hertil kommer så, at det kan berøre overenskomstforholdene, det kan berøre organisationsforholdene på arbejdsmarkedet, det kan berøre de aftaler, som er truffet af hovedorganisationerne, og det vil i høj grad berøre arbejdsformidlingen, og hvis det, som jeg forstår nu er sat i gang, udvikler sig, kan det i endnu højere grad komme til at berøre arbejdsformidlingen fremover. Derfor mener jeg, det er meget nødvendigt, at der omgående gennemføres faste regler for disse bureauers virksomhed, hvis man ikke vil søge dem afviklet, og det forstod jeg på arbejdsministerens svar her før, at det var han ikke indstillet på. Jeg vil så spørge ham, om han er indstillet på at ville foretage en undersøgelse af disse forhold og ikke mindst de nye forhold, som jeg har fået oplysning om.

Arbejdsministeren (Lauge Dahlgaard): Først en lille formel ting. Denne vikarbureauvirksomhed er ikke i juridisk forstand arbejdsformidling eller arbejdsanvisning, og det er netop derfor, der er en særlig paragraf i loven, som specielt handler netop om disse bureauers virksomhed.

Som jeg nævnte i min besvarelse, er der hverken i arbejdsministeriet eller i arbejdsdirektoratet indkommet oplysninger, som tyder på misforhold, og det er friske oplysninger, jeg har tilvebragt. Hvis hr. Erling Dinesen har andre oplysninger end dem, vil jeg være interesseret i at få dem. Det, som jeg nævnte, at arbejdsformidlingskontorenes opmærksomhed vil blive henledt på det principielle problem, er udtryk for min positive indstilling til, at der ikke skal opstå misforhold på dette punkt.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af **Otto Mørch** til socialministeren:

„Mener ministeren, at der i medfør af revalideringsloven også bør ydes tilskud til forebyggelse af invaliditet, såvel psykisk som fysisk, f. eks. ved tilskud til ændring af en persons dårlige tandstilling, eller kan ministeren anvise andre muligheder til løsning heraf?“

Otto Mørch: Hun bliver meget ofte drillet i skolen med sit „friluftsgæbis“, så rent psy-

kisk har det været en stor belastning for hende. Således beskriver en far situationen for sin datter, der må lide meget på grund af forkert tandstilling. En enlig mor kan fortælle det samme om sit barn. Hun tilføjer, at problemet tynger barnet så hårdt, at det ikke kan ligge tørt om natten.

Det er overtandlæge Jørgen Christensen, Randers, der over for Folkebladet i Randers omtaler blot to tilfælde ud af mange hundrede landet over, hvor børn og unge på grund af forkert tandstilling har pådraget sig et fortvivlende handicap. Et handicap, som, hvis der ikke gøres noget ved det gennem tandregulering i tide, kan betyde både fysisk og psykisk invaliditet livet igennem.

Jeg står her med en sags forløb, som taler sit eget klare sprog om, at der her er et forsømt område. Sagens forløb er følgende. I april måned 1969 henvender barnets mor sig skriftligt til sygekassen i Randers, søger om hjælp til tandregulering. Der foreligger erklæring fra skoletandklinikken om, at en hurtig indgriben er nødvendig, hvis der skal komme resultat ud af det. Der indhentes tilbud fra lokale tandlæger, et tilbud, der ligger over 4.000 kr. i udgift, og i sygekassens bestyrelsesmøde den 5. maj besluttes det at konsultere socialkontoret for om muligt at opnå støtte i henhold til lov om særforborg. Efter telefonisk konsultation anbefales det at sende ansøgning direkte til direktoratet for revalidering og forborg. Der fremskaffes ansøgningsskemaer, og i forståelse med barnets mor udfylder sygekassen disse og fremsender dem tillige med originale erklæringer til direktoratet. I skrivelse af 19. juni 1969 afslår direktoratet at yde hjælp.

I et nyt sygekassebestyrelsesmøde den 19. august genoptager man sagen, og den 28. august tilskrives direktoratet på ny; der henvises til revalideringslovens formål samt bestemmelserne i § 1, § 3, stk. 1, samt § 4, stk. 1. I skrivelse af 16. september gives der på ny afslag, men man henviser nu til statens institut for talelidende i Risskov. Efter forudgående telefonsamtale foretages der skriftlig henvendelse til dette institut, men da der ikke kommer noget svar derfra, går man i gang med tandreguleringen; man tør ikke udsætte den. Seneré kommer der så et svar, hvori man fra statens